

Lee Vance

WRAAKHANDEL

Ik werd vroeg wakker en luisterde naar Claires ademhaling. Ze lag met haar rug naar me toe, en omdat het niet klonk alsof ze sliep, rolde ik me op mijn zij en gebruikte één hand om haar hals en schouders zachtjes te masseren. Op sommige ochtenden negeerde ze me, op andere ochtenden gingen we vrijen, en op weer andere ochtenden huilde ze. Nadat er enkele minuten geen reactie was gekomen, stond ik op om naar mijn werk te gaan.

Het was koud en donker in de keuken. Ik deed de lichten onder de bovenkastjes aan, draaide de knop van de zacht tikkende radiator open en zette het gebruikelijke doordeweekse ontbijt voor Claire en Kate neer: fruit, ontbijtvlokken en yoghurt. Op vrijdag voegde ik er een chocoladecroissant aan toe. Ik sneed hem in tweeën, dan konden ze hem delen.

Toen ik beneden kwam, had Frank, de nachtportier, een taxi klaarstaan. Hij zei me goedemorgen en gaf me met een plechtig gezicht enkele brieven die aan mijn zoon waren gericht. Het was een schok toen ik een jaar na Kyles verdwijning voor het eerst post ontving die voor hem bestemd was – reclame van een blad voor tieners. Ik dacht er de hele dag over na en klopte toen aan bij de huismeester, Dimitrios. Met tranen in zijn ogen gaf hij toe dat hij het afgelopen jaar reclame had onderschept die aan Kyle geadresseerd was. Hij gaf me een schoendoos vol. Ik dwong mezelf alles door te nemen – Reggie Kinnard, de rechercheur die het contact met ons onderhoudt, had gezegd dat psychopaten die kinderen ontvoeren zich soms amuseren door post naar de familie van het slachtoffer te sturen. Er zat niets vreemds in de doos. Een bevriende medewerker van de Direct Marketing Association, die ik door de telefoon sprak, zei dat ik simpelweg het woord ‘overleden’ op alles kon schrijven, om het vervolgens naar de afzenders terug te sturen. In plaats

daarvan verzocht ik Dimitrios het te blijven onderscheppen, opdat Claire en Kate het niet zouden zien, en het door Frank aan mij te laten geven. Tegenwoordig is het reclame voor middelen tegen puistjes en voor cd-clubs en zomerbaantjes en bladen als *Maxim* en *Outside*. Het soort dingen dat iemand van negentien ontvangt. Het soort dingen waarin Kyle geïnteresseerd zou kunnen zijn, als hij nog ergens in leven was.

Ik kocht de kranten bij een kiosk aan Seventy-second Street die vierentwintig uur per dag geopend was en ging naar mijn werk. Er is altijd iemand op kantoor als ik daar aankom, op welke tijd van de dag dan ook – het hedgefonds waar ik kantooruimte van huur, is vierentwintig uur per dag met handel bezig. Er zijn ongeveer zestig werknemers, maar ze gebruiken een hele verdieping van een kantoorgebouw in de binnenstad. De noordelijke helft van die verdieping is één grote *trading room*. Een hoek van die ruimte wordt in beslag genomen door het automodel waarnaar het fonds is genoemd, een donkerblauwe Ford Shelby AC Cobra uit 1966, die op een laag podium staat, met halogeen-spotjes die op de spiegelgladde lak schijnen. Omdat de auto te groot bleek te zijn voor de liften, had Walter Coleman, de oprichter van het fonds, hem door een kraan naar boven laten hijsen, nadat bouwvakkers een opening ter grootte van een garagedeur in de zijkant van het gebouw hadden gehakt.

Toen Walters zoon Alex anderhalf jaar na Kyles verdwijning voorstelde dat ik als onafhankelijk energieanalist zou gaan werken, aarzelde ik eerst. Ik had het geld nodig, maar ik wist niet of ik me voor een baan kon inzetten zoals ik dat vroeger had gedaan, en of ik, gesteld dat ik dat kon, wel succes zou hebben als freelance-adviseur. Mijn hele carrière had ik aan de verkoopkant gestaan. Ik had research over oliemaatschappijen verkocht aan cliënten van de investeringsbank waarvoor ik werkte. Omdat ik anderhalf jaar van de markt af was geweest en het me aan de institutionele connecties ontbrak die ik vroeger had gebruikt om informatie uit mensen los te krijgen, was ik bang dat ik niets van waarde zou kunnen leveren. Afgezien van een of twee oude vrienden lieten mijn vroegere bronnen me inderdaad in de steek, maar als ik dacht dat ik daar veel nadeel van zou ondervinden, had ik het mis. Cobra was de grootvader van de hedgefondswereld, de stamvader van vele generaties van firma's die roddelden en ruziemaakten en zich over het algemeen als een familie gedroegen. Alex en zijn vader hadden enkele telefoongesprekken voor me gevoerd, en plotseling had ik meer

dan tien cliënten, allemaal fondsen waarmee Wall Street heel graag zaken wilde doen. Algauw was er geen verkoper in Wall Street die niet graag al zijn werk liet liggen als ik belde. Ze waren er allemaal op gebrand dat ik hen bij mijn clientèle zou aanbevelen. En toen ik invloedrijker werd, namen mijn oude bronnen ook weer contact met me op. De zaken gingen opperbest. Zelfs de aandelen crisis van de laatste tijd was eigenlijk een zegen: de cliënten die het loodje legden, maakten plaats voor behoedzame en gelouterde overlevenden, die dringend behoefte hadden aan goede ideeën en analyses om hun verzuurde, op geleend geld gebaseerde strategieën te vervangen.

Het was vooral een groot pluspunt dat ik bijna nooit meer op reis hoefde. De traditionele vermogensbeheerders waarvoor ik had gewerkt hadden me voortdurend door Amerika en Europa laten reizen. Net als een feodale vazal moest ik steeds weer komen opdraven, met een diner en een goede fles wijn als bijdrage. Als je een jong gezin hebt, valt dat niet mee. Vaak nam ik op zondagavond afscheid van Claire en de kinderen, in de wetenschap dat ik de rest van de week in steriele hotelkamers zou doorbrengen en dat ik het ouderschap grotendeels aan haar overliet. Ik miste hen en vond het erg dat ik Claire alleen moest laten, maar – God help me – ik probeerde nooit onder een opdracht uit te komen, want ik was gek op het succes, de erkenning en de financiële beloning. Mijn nieuwe baan stelde me in staat de meeste avonden thuis te zijn, want mijn hedgefondscliënten hoefden mij niet zo nodig persoonlijk te zien en vonden het geen probleem om voor hun eigen maaltijden te betalen. Jammer genoeg kon geen enkele hoeveelheid vrije tijd ooit goedmaken wat ik had verloren.

Mijn kantoor bevindt zich op de zuidelijke helft van de verdieping, dicht bij de trading room. Nadat ik in de keuken een kop koffie had gehaald, ging ik achter mijn bureau zitten om het economische en internationale nieuws door te nemen. Ik kijk altijd wie de artikelen hebben geschreven en volg journalisten die blijk geven van veel inzicht of goede connecties. Ik ben altijd op mijn hoede voor het groepsdenken van Wall Street, en het is verrassend gemakkelijk om contact te leggen met journalisten. Er is altijd wel iets wat ze niet hebben kunnen of willen schrijven, of al hebben geschreven maar voor hun eigen gevoel niet helemaal begrijpen. En met meer dan twintig jaar ervaring op de energiemarkten ben ik de ideale persoon om ideeën op los te laten. Ik ken de bedrijfstak vanbinnen en vanbuiten, ben scheutig met informatie en publiceer nooit zelf iets – al laat ik me soms wel overhalen om een stukje te dicte-

ren als een bevriende journalist dringend iets nodig heeft. BENZINE-PRIJZEN WAARSCHIJNLIJK WEER OMHOOG OF TIEN OLIEAANDELEN DIE SLIMME BELEGGERS NU BEZITTEN. In ruil daarvoor stellen ze vragen aan mensen tot wie mijn connecties op Wall Street geen toegang hebben, geven ze me stukjes informatie waar ze nog geen verhaal van kunnen maken, en waarschuwen ze me van tevoren voor grote verhalen die gevolgen voor de markt kunnen hebben. Het is een win-winsituatie.

Om ongeveer acht uur typte ik een twee pagina's tellende marktupdate voor mijn cliënten uit, waarin ik hun vertelde waar ze op moesten letten. Ik stond op, rekte me uit en gaf mezelf een kwartier de tijd om uit het raam naast mijn bureau te kijken. Dat raam was de reden waarom ik had besloten bij Alex en Walter te gaan zitten. Misschien had het zelfs de doorslag gegeven bij mijn beslissing het als onafhankelijk analist te proberen. Het kijkt in pal zuidelijke richting op Park Avenue uit, en ik kan op bijna elk uur van de dag honderden mensen op de straat beneden zien.

Op de avond dat Kyle verdween, zat ik in een vliegtuig naar Londen. Toen we naar de gate van Heathrow taxieden, boog een stewardess zich naar me toe. Ze zei dat een manager van de klantenservice me bij de *jet-way* zou opwachten. Ik was te suf om iets anders te vermoeden dan dat ik de zogenaamd warme handdruk en het haperende praatje zou krijgen dat luchtvaartmaatschappijen nu en dan aan vaak vliegende zakelijke klanten ten deel laten vallen. Ik weet nog dat ik hoopte dat hij me een vrijkaartje zou geven, zodat ik de lange wandeling naar de immigratiedienst niet hoefde te maken.

De daaropvolgende twaalf uren gingen min of meer in een waas voorbij. Ik herinner me de fysieke schok toen ik hoorde dat Kyle vermist werd, alsof de lucht uit me was geslagen en niet terug kon komen. Ik herinner me dat ik gedurende de lange vlucht naar New York ineengedoken op mijn stoel zat, alsof ik viel en viel en de grond nergens te zien was. Ik herinner me vooral de uitdrukking op Claires gezicht toen we elkaar op het politiebureau ontmoetten – het verdriet dat me ervan doordrong dat de nachtmerrie echt was, en het schuldgevoel dat nooit zou verdwijnen. Pas later vroeg ik me af wat er anders zou zijn gegaan als ik thuis was geweest.

Amy, mijn assistente, komt soms naar me toe als ik uit het raam van mijn kantoor kijk en ze drijft op een milde manier de spot met me omdat het lijkt of ik in trance ben. Het helpt me denken, zeg ik tegen haar, en dan schaam ik me over de leugen. De waarheid kan ik mezelf maar

amper toegeven. Claire en ik hebben nooit tot in de details gepraat over de avond waarop Kyle verdween, maar ik heb de verklaring gelezen die ze bij de politie heeft afgelegd, en de beschrijving die ze van zijn kleren gaf. Ondanks alle jaren die zijn verstreken zoek ik in de menigte beneden nog steeds naar een lange jongen van twaalf in een te grote anorak met een groene schoolmuts.

2

Ik zat aan mijn bureau een vakblad te lezen toen Amy me goedemorgen kwam zeggen. Ze had een bruine envelop in haar hand en glimlachte.

‘Raad eens wat ik heb?’

‘Hmm...’ zei ik, en ik tikte met mijn vinger tegen mijn kin. Amy was veertig, getrouwd en kerkenraadslid. Ze droeg een eenvoudige blauwe jurk en had haar kastanjebruine haar opgestoken in een zedig knotje. ‘Een ticket naar Las Vegas. Je laat mij in de steek en neemt een baan als croupier in het Bellagio.’

‘Alsof ik dat zou doen,’ zei ze smalend. ‘In Las Vegas zou ik alleen op een missiepost willen werken.’

‘Zoals hoe-heet-ze-ook-weer in *Guys and Dolls*. Die op het eind Marlon Brando krijgt.’

‘Jean Simmons,’ zei ze, en ze kreeg een kleur. Amy hield veel van oude films. ‘Ik vond haar beter in *Elmer Gantry*. En *Guys and Dolls* speelt zich trouwens af in New York, maar al die dingen doen er niet toe.’ Ze greep in de envelop en haalde er met een dramatisch gebaar een BlackBerry uit. ‘Ta-da!’

‘Mijn nieuwe telefoon?’ vroeg ik, verbaasd over zo veel uitbundigheid.

‘Beter. Je óúde telefoon.’

Ik had me het hele weekend een sukkel gevoeld, omdat een fietskoerier me vrijdag tegen het eind van de middag voor mijn kantoor bijna tegen de vlakte had gereden toen ik van een vergadering terugkwam. Een vreemde had mijn arm vastgepakt om me in evenwicht te houden. Ik kwam pas op het idee mijn zakken te controleren toen ik al in de lift naar boven stond. Ik nam aan dat de vreemde het dikke apparaat voor mijn portefeuille had aangezien en het had gepikt.

‘Je meent het. Waar komt hij vandaan?’

‘De bewaker in de hal gaf hem aan mij toen ik binnenkwam. Zaterdagmiddag is iemand hem komen brengen. Die zei dat hij hem onder de krantenautomaat op de hoek had zien liggen en je kaartje zag, dat op de achterkant geplakt zit.’

Ik nam de BlackBerry van haar over en bekeek hem. Hij zag er goed uit. Ik zette hem aan. Het scherm lichtte even op, waarschuwde dat de accu bijna leeg was en werd weer donker.

‘Ongelooflijk,’ zei ik, en ik zette het apparaatje in de lader. ‘Misschien is hij gewoon uit mijn zak gevallen toen ik struikelde. Het is moeilijk te geloven dat iemand hem is komen terugbrengen.’

‘Zo moeilijk niet,’ las Amy me de les. ‘Er zijn heel veel aardige mensen in New York.’

‘Weet je de naam van die man?’ vroeg ik. Ik vond dat ik hem een fles whisky moest sturen.

‘De bewaker zei dat hij die niet heeft genoemd.’ Ze boog zich naar voren en begon hees te fluisteren. ‘Dit is het moment waarop je je assistente bedankt omdat zij eraan heeft gedacht je kaartje op de achterkant van je telefoon van driehonderd dollar te plakken.’

‘Goh,’ zei ik met overdreven luide stem. ‘Ik mag me wel heel erg gelukkig prijzen met een assistente die zo geweldig is om eraan te denken mijn kaartje op de achterkant van mijn telefoon van driehonderd dollar te plakken. Heel erg bedankt, Amy. Ik weet niet wat ik zonder jou zou moeten beginnen.’

‘Je zou een halve dag bezig zijn geweest je contactpersonen op een nieuwe telefoon over te zetten, totdat je je geduld verloor en tegen mij zou roepen dat ik de technische jongens moest bellen.’ Ze snoof. ‘Ik zal AT&T voor je bellen om het ding weer te activeren. Heb je iets uit het magazijn nodig?’

‘Nee, dank je.’

Ze ging weg, waarbij ze quasiafkeurend haar hoofd schudde. Ik nam me voor een bos bloemen voor haar te kopen als ik ging lunchen. Misschien kon ik dan ook iets voor Claire meenemen. Claire hield erg van bloemen.

Ik was weer in mijn tijdschrift verdiept toen de telefoon op mijn bureau ging. Omdat Amy nog niet terug was, nam ik op en zei hallo.

‘*As-salāmu ‘alaykum,*’ zei een schrille stem. Vrede zij met u.

‘*Wa ‘alaykum as-salām,*’ antwoordde ik. Ik wist meteen wie het was. En ook vrede met u. Het was Rashid.

‘Gaat het goed met je?’ vroeg hij.

We hadden elkaar nog geen twaalf uur geleden gesproken, maar Arabieren zijn gek op rituelen. Dat is het eerste wat je moet weten als je zaken doet met mensen uit het Midden-Oosten: nooit iets overhaasten.

‘Ja. En met jou?’

‘Ik leef, *al-Hamdulillah*.’

Dat antwoord had ik verwacht. Rashid had acuut nierfalen, het resultaat van een levenslang gevecht tegen diabetes en blijvende complicaties van een nier- en alvleeskliertransplantatie die hij enkele jaren eerder had gehad. Hij stond onder poliklinische behandeling in het New York Presbyterian-ziekenhuis. Zijn arts in Wenen had hem eerst een ziekenhuis in Houston aangeraden, maar Rashid had er niets voor gevoeld om in de hoofdstad van de Amerikaanse energie-industrie te gaan wonen. Hij was bijna twintig jaar hoofd van het bureau van de secretaris-generaal van de OPEC geweest toen hij met ziekteverlof ging, en zijn werkgever was bepaald niet bevriend met de Texaanse olie- en gasconcerns, waarvan de buitenlandse reserves door OPEC-leden waren genationaliseerd. New York was de voor de hand liggende tweede keuze geweest.

‘Prijs God,’ zei ik hem na.

‘Ik hoorde over een probleem bij Nord Stream.’

Nord Stream was een pijpleiding die onder de Oostzee werd aangelegd om Russisch aardgas naar Duitsland te brengen. Ik keek op mijn nieuwsscherf en zag niets.

‘Wat voor probleem?’

‘Dat weet ik niet.’

Ik aarzelde, want ik vroeg me af of hij helemaal oprecht was. Rashid was mijn oudste en beste bron, en ook een goede vriend, maar hij hield altijd meer achter dan hij vertelde. Maar als hij informatie had waarover hij niet mocht spreken, vertelde hij dat er meestal wel bij. Ik wilde net bij hem aandringen toen een plotseling piepje mijn aandacht trok. Er was een headline op mijn scherm verschenen: EXPLOSIE GEMELD BIJ PIJPLEIDINGSTERMINAL NORD STREAM. Die terminal bevond zich in Rusland, in de buurt van Sint-Petersburg.

‘Reuters komt net met het nieuws dat er een explosie is geweest,’ zei ik.

‘Ik zie het.’

Ik klikte op de headline, maar er waren nog geen details.

‘Laat me een paar mensen bellen. Ik bel je terug als ik meer weet.’

‘Dank je. *Me salama*.’

‘Alla y’ salmak.’

Ik drukte op de toets van een andere telefoonlijn en belde Dieter Thybold, een vriend van me bij Reuters in Londen.

‘Met Mark,’ zei ik toen hij opnam. ‘Wat hoor ik over een explosie van een pijpleiding?’

‘Ik heb nog geen idee,’ antwoordde hij. ‘Ik kan niet eens bevestigd krijgen dat er een explosie is geweest. Maar er is wel iets vreemds aan de hand.’

‘Wat bedoel je?’

‘De bouw van die terminal is net klaar en vandaag wordt de ceremonie gehouden. Er komen veel journalisten en autoriteiten. Twintig minuten geleden is het daar helemaal stil geworden. Er is niemand te bereiken. En we hoorden zojuist dat de Russen hun luchtruim tussen Sint-Petersburg en de Finse grens hebben gesloten en dat het gecodeerde radioverkeer vanuit hun militaire bases bij Pribilovo en Kronstadt enorm is toegenomen.’

‘Hoe weten jullie dan dat er een explosie was?’ vroeg ik. Mijn hart ging sneller slaan.

‘Er was een camerateam bij de ceremonie. De beelden kunnen nu elk moment worden verspreid. Je ziet nog net een flits op het eind van de videobeelden.’

‘Zijn er satellietbeelden?’

‘Het was te bewolkt. Denk je aan terrorisme?’

‘Dat ligt voor de hand, hè? Maar we hebben nog geen feiten.’

‘Blijf in contact.’

Nadat ik had opgehangen, zette ik CNN aan en terwijl ik naar updates luisterde, stuurde ik een e-mail aan mijn cliënten en Rashid. Zolang de pijpleiding die met de pas voltooide terminal was verbonden nog in aanbouw was, werd er in de terminal alleen maar licht werk gedaan. Er werd nog maar een fractie gebruikt van de capaciteit die nodig was om gas over korte afstand te verplaatsen, maar een aanslag daar zou de markten in beroering brengen, want het was een heel slecht voorteken. De infrastructuur van energie was een gemakkelijk doelwit. Een systematische campagne tegen raffinaderijen, pijpleidingen of opslagfaciliteiten kon enorm veel economische schade aanrichten. Waarschijnlijk had deze explosie tot gevolg dat de energieprijzen omhoogschoten, de aandelenmarkten op de hele wereld verzwakten, de rendementscurve kelderde en de euro in waarde afnam. Ik schreef SPOED bovenaan en verzond het bericht. Dertig seconden later was Alex Coleman in mijn kamer.